

intet at kritisere. Saa skal jeg lade den Dom ligge, som er fældet, og som i øvrigt er begrundet paa en ganske fornøjelig Maade, idet man har ladet Dommens Motiver gaa ud paa, at da de Mennesker, der bleve slaaede ihjel, bleve det, fordi de lukkede Vogndøren op, ere de selv skyldige, og ingen anden har da Ansvar. Man har nemlig en Bestemmelse om, at Passagererne ikke maa lukke Vogndørene op, naar Toget er i Bevægelse. Jeg tror dog ikke, at denne Bestemmelse gælder, naar der er Livsfare til Stede. Jeg synes, det er lige haardt nok, om man skulde straffes oven i Købet, naar et Tog løber ud af Sporet, og man saa søger at slippe ud af Toget ved at lukke Døren op. Som sagt, Dommen er bygget paa denne Motivering, og det skal jeg altsaa lade ligge.

Mine Bemærkninger ere ikke fremkomne af Lyst til at kritisere, men af Pligthensyn, og jeg siger, som jeg har sagt tidligere, at skulde der nogen Sinde forefalde et eller andet, som er en Følge af Kniberi eller af en eller anden Mangel i Styrelsen, skal det erindres, at der tydeligt her i Tinget i Tide er raabt et kraftigt Memento. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder. Da jeg i Fjor angreb forskellige Ting, blev jeg beskyldt for at ville sætte Skræk i Befolkningen. Det vil jeg ikke, jeg vil tværtimod, at man skal gøre, hvad man kan, for at hindre, at der kommer Skræk i Befolkningen.

Endnu har jeg kun et enkelt Spørgsmaal til den højtærede Minister. Det er blevet mig meddelt, at naar Passagerer, der have betalt til et almindeligt Tog, som Følge af en Togforsinkelse komme for sent til det Tog, de skulde have haft Forbindelse med og derfor maa tage med et Iltog, komme de til at betale Tillægsbillet til dette, skønt de ere uden Skyld i, at de blive overførte til et Iltog. Er det mon rigtigt, at man afkræver disse Folk denne Ekstrabillet? Naar de som Følge af en Togforsinkelse ikke kunne komme videre uden at tage med Iltog, mener jeg, Refærdighed og Billighed tale for, at de ikke skulle betale Tillægsbillet. Hvis det forholder sig, som man har fortalt mig — hvad jeg ikke ved —, burde den højtærede Minister give Ordre til de Stationer, hvor sligt foregaar, om i saadanne Tilfælde at undlade at opkræve denne Tillægsbillet.

**Bjerre:** Den forrige Finansminister, der tillige var Trafikminister, udtalte i sin Tid her i Tinget som et Slags Program, at nu gjaldt det at spare. Jeg sagde den

Gang dertil, at det at spare var meget rigtigt og priseligt, men det var mindst lige saa vigtigt — og vigtigere mange Gange — at lægge Vægt paa at forøge sine Indtægter som at spare. Det er denne Sætning, jeg gerne vil understrøge igen i Dag, idet jeg mener, den er rigtig baade i det private Liv og i det offentlige. Naar vi her tale om Finansloven, staar det ene Medlem efter det andet op og taler om Jernbanedriften. Dette er et Bevis paa, at det er et Spørgsmaal, som berører mange af de Interesser, som vi ere satte til at varetage, og der gælder det særlig, at det er ikke altid klogt at spare — det at forøge Indtægterne kan tidt være langt rigtigere.

Jernbanedriften indtager en stor Plads paa Budgettet, idet det andrager adskillige Millioner baade paa Indtægts- og Udgiftssiden. Men den har desuden en anden Betydning, idet den meget stærkt berører Befolkningens Liv. Derfor er det ikke saa sært, at der ogsaa tales meget om denne Sag. Et æret Medlem — jeg tror, det var det ærede Medlem for Vordingborg (Carl Hansen) —, udtalte, at det næsten kunde være nødvendigt, at der var to eller tre Ministre for offentlige Arbejder. Jeg tror nu ikke, det i og for sig vilde hjælpe. Jeg tror, at Skavanken ligger et andet Sted, og at Rigsdagen har noget af Skylden, idet der fra alle Medlemmers Side idelig og altid bliver raabt paa Ministeren for offentlige Arbejder, der skal være paa Færde baade her og der.

Jeg tror, at det er forkert, at vi ikke have en anden Overledelse for Jernbanerne. I den sidder der nu dygtige, energiske og kloge Embedsmænd, de ere teknisk uddannede i deres Fag, og de skulle behandle en Mængde Sager, hvor det i høj Grad drejer sig om økonomiske Interesser, altsaa om en Slags Forretning. Dette have de ikke og kunne de ikke have Forstand paa. Man kan ikke forlange af dem, at de skulle kunne se, om en Forbindelse vil komme til at betale sig, eller at de skulle indrette sig med Fremtiden for Øje og regne med, at det, der for Øjeblikket betyder en Udgift, med Tiden vil kunne betale sig, eller undersøge, om det i det hele vil komme til at gaa til Befolkningen. Derfor er Systemet galt og vil føre til idelige Rivninger og idelig Misforhold, som vil vokse enhver kommende Trafikminister over Hovedet, selv om han var den dygtigste og klogeste Mand, og selv om han var en Mand — hvad man ikke kan vente —, der stod midt i det